

Начальник вокзалу станції Рівне Олександр МУЛЯВКА:

“Скаргу пасажирів я сприймаю як надзвичайну подію”

Про таких, як начальник вокзалу станції Рівне Олександр Мулявка, кажуть, що людина – на своєму місці. Працівники вокзалу поважають свого начальника за професіоналізм, справедливість, виваженість і людяність. Олександр Гнатович працює на цій посаді шостий рік, а розпочав трудовий шлях на залізниці в 1985 році у вагонному господарстві. За вагомі досягнення у праці цього року Олександра Мулявку нагороджено почесною грамотою від начальника залізниці.

Олександр Гнатович з дитинства хотів стати залізничником, як його батько, мріяв бути машиністом. Однак через вади зору комісія відмовила йому у вступі до групи помічників машиніста в залізничному училищі. Вчасно сказані втішні слова мудрого радника допомогли Олександру інакше подивитися на свої проблеми, і від розчарування не залишилося й сліду. Розрадив хлопця майстер виробничого навчання Здолбунівського залізничного училища Олексій Миколайович Шалан, який підказав Олександру, що на залізниці є чимало інших не менш важливих професій, серед яких і оглядач з ремонту вагонів. І хлопець вступив до училища на спеціальність “Оглядач з ремонту вагонів”. По закінченні навчання кілька місяців працював у Південному парку вагонного депо Здолбунів і того ж 1985 року пішов навчатися на інженера-механіка вагонного господарства у Білоруський інститут інженерів залізничного транспорту. Служба в армії також була пов'язана із залізницею – у складі залізничного колійного батальйону будував Байкало-Амурську магістраль. Перші трудові кроки після інституту Олександр Мулявка зробив у ПТО Сарни на посаді старшого оглядача вагонів. Хоча йому пропонували залишитися на роботі в Білорусі – у ПТО Лунінець вагонного депо Барановичі, де він проходив виробничу практику, помітили старанність молодого спеціаліста. Однак Олександр мав твердий намір повернутися в Україну, на Львівську залізницю.

Упродовж 20 років праці у ПТО Сарни старшому оглядачеві вагонів Олександру Мулявці нерідко доводилося виконувати обов'язки начальника ПТО. Працьовитого й відповідального

молодого фахівця помітили й у службі вагонного господарства залізниці. У робочих питаннях він кілька разів спілкувався з тодішнім начальником служби Володимиром Кисельовим, який відзначив в Олександрі Мулявці діловий та ініціативний підхід до справи і порадив начальнику вагонного депо Здолбунів Йосипу Гаврищаку звернути увагу на молодого фахівця. Отак із легкої руки начальника служби вагонного господарства він почав працювати старшим оглядачем вагонів поточного ремонту вагонного депо Здолбунів. Здобуті у Сарнах навички знадобилися у подальшій роботі. Олександр Гнатович ніколи не забував науку свого наставника, начальника ПТО Сарни Василя Купріяновича Бабаша, дослухався до настанов начальника вагонного депо Здолбунів Йосипа Гаврищака.

– Роки становлення незалежної України, особливо 1994-1997, були складними для залізничної галузі: під час розпаду СРСР відбувся розподіл рухомого складу, – розповідає Олександр Гнатович. – ПТО Здолбунів займався технічним обслуговуванням та поточним ремонтом вагонів. Понад тисяча вагонів потребували ремонту щомісячно, із яких у 300-400 вагонах треба було відремонтувати колісні пари. Для ремонту практично не було запасних частин, не було й налагоджених контактів із підприємствами-виробниками. Через це підприємство працювало вкрай неритмічно і часто цілодобово, що нагадувало режим бойового чергування.

1997 рік став для Олександра Мулявки роком кар'єрного росту – його призначили на посаду головного механіка депо, потім – начальником ПТО Здолбунів.

ПТО, який очолив Олександр Мулявка, вважається східними “воротами” Львівської залізниці. Із сусідньої Південно-Західної залізниці до Здолбунова приходять завантажені вагони, які повертаються у зворотному напрямку порожніми. Олександр Мулявка добре пам'ятає цей бойовий пост, який ще називали “12-й пост”, де особливо напруженою була робота із 14 до 17 години. Головне завдання полягало у прийнятті якомога більшої кількості вагонів,

а приймали тоді по 30-32 пари поїздів. У 2003-2005 роках об'єми вантажних перевезень на залізниці відчутно зростали.

Олександр Мулявка зазначає, що саме під час таких професійних випробувань відчув, що не помилюся із вибором залізничної професії. У процесі роботи на різних залізничних об'єктах гартувався його характер, він зростає професійно як фахівець і як керівник. Наступним етапом кар'єрного та особистого зростання для нього стала посада начальника вокзалу станції Рівне. Довелося освоювати тонкощі нового для нього напрямку роботи – сферу обслуговування пасажирів. Це передбачало постійний контакт із пасажирами і значну відповідальність за якість роботи.

– Вокзали Рівне і Здолбунів раніше були одним підрозділом, на обидва вокзали був один начальник, який керував роботою з Рівного, – розповідає Олександр Мулявка. – До виконання обов'язків начальника вокзалу станції Рівне я приступив у травні 2007 року, тоді якраз ці два вокзали роз'єднали. Вокзал Здолбунів передали у підпорядкування станції Здолбунів. Зараз на вокзалі трудиться 105 працівників. У вагонників браком в роботі вважається транспортна подія, а у нас – скарга від пасажирів. До кожного такого факту треба ставитися дуже серйозно. Перша найважливіша риса залізничника, який працює з пасажирами, – ввічливість, друга – професіоналізм. Я можу зрозуміти різні помилки підлеглих, окрім випадків хамства та порушень фінансової дисципліни.

Із уведенням швидкісного руху на київському напрямку з'явилися нові потяги. Щоправда,

нумерація поїздів змінилася. Деякі зміни є і в приміському сполученні, наприклад, електричку Київ–Рівне–Луцьк відмінено, оскільки її заселеність у будні дні була дуже малою. За графіком відміненої електрички зараз курсує нічний потяг №97/98 сполученням Ковель–Київ. У літній період традиційно користуються попитом потяги на Сімферополь, Одесу. Щодо перевезень дітей, то Волинський та Рівненський відділення Чорнобильського фонду у літній період для дітей із чорнобильської зони організують поїздки на відпочинок. Тоді на місяць із Рівного перевозимо до 200 груп дітей, також оформляємо замовлення і з ковельського та луцького вокзалів. При замовленні поїздки для людей з обмеженими можливостями до складу потяга додаємо нульовий вагон.

– Чи планується капітальний ремонт вокзалу?

– Капітального ремонту вокзалу ще не мав від часу його побудови, – розповідає Олександр Мулявка. – Завдяки будівельній бригаді, яка працює при нашому вокзалі, постійно підтримуємо приміщення у чистоту та охайному вигляді та сподіваємося, що такі дочекаємося капітального ремонту. Керівництво залізниці має намір капітально ремонтувати наш вокзал після завершення ремонту луцького вокзалу. Сподіваюся, що фінансова ситуація дозволить це зробити. Передбачаю, що під час ремонту вокзалу вдасться зробити деякі доцільні перепланування. Хочеться, щоб кімнати відпочинку і багажне відділення були в одному приміщенні. Кошти, які платимо за оренду приміщення кімнат відпочинку, краще вкласти у реконструкцію цих кімнат. Час вимагає суттєвого

покращення умов для пасажирів, що зупиняються в кімнатах відпочинку, для цього тут треба облаштувати душові кабінки, санвузол, а це потребує заміни комунікацій, електропроводки, системи водопостачання. Будуть покращені умови – зростуть прибутки вокзалу. Наступного року вокзалу Рівне виповнюється 60 років, це гарний привід для суттєвих змін на краще.

Сукупний трудовий стаж залізничної династії родини Мулявків налічує близько 100 років. У вагонному депо Здолбунів працює дружина Олександра Мулявки. На залізниці трудився нині покійний рідний брат Олександра Гнатовича, зараз залізничником працює племінник. Та найбільшою гордістю Олександра Гнатовича є його 5-річний синок Арсенчик. Яким би стомленим не повертався з роботи Мулявка-старший, завжди знаходить вільний час та увагу для родини і особливо для сина, бо пам'ятає ті щасливі відчуття в дитинстві, які переживав, спілкуючись з батьком.

На дозвіллі Олександр Гнатович любить рибалити, збирати гриби, до своїх захоплень привчає й сина, з яким минулого року побував навіть на нічній риболовлі. Родина Мулявків любить відпочивати на водоймищах – на озері Світязь, річці Горинь. У вільний час Олександр Гнатович допомагає батькам у сільському господарстві. Біля їхнього родинного обійстя у Здолбунові є невеликий город, на якому часто порадяться подружжя Мулявків. Якою б важкою не була праця, та коли в родині панує любов і злагода, то будь-яка робота йде легко і завзято.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора